

คำอธิบายสรุปสาระสำคัญ
พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐

เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมาย

โดยที่พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ได้ใช้บังคับมาเป็นระยะเวลาอันนาน ทำให้มีบทบัญญัติในบางเรื่องล้าสมัยไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน ประกอบกับการค้าและการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศได้พัฒนาและขยายตัวมากขึ้น จึงมีความจำเป็นต้องปรับปรุงการดำเนินพิธีการศุลกากร และดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล อันเป็นการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

สรุปสาระสำคัญของกฎหมาย

พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐” กำหนดให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

(ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๕๖๐ จึงเริ่มมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เป็นต้นไป)

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐ ได้กำหนดให้ยกเลิกกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ทั้งสิ้น ๒๔ ฉบับ

โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบด้วยบทบัญญัติทั้งสิ้น ๒๖๒ มาตรา โดยแบ่งออกเป็น ๙ หมวด กับทั้งบทเฉพาะกาล ดังนี้

หมวด ๑ บททั่วไป (มาตรา ๖ - มาตรา ๑๒)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติทั่วไปที่นำไปใช้กับบทบัญญัติในหมวดอื่น ๆ ทุกหมวด รวมถึงการใช้อำนาจของรัฐมนตรีในกรณีมีพฤติการณ์พิเศษเพื่อยกเว้นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ทั้งหมดหรือบางส่วนให้แก่ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออก และบทบัญญัติที่เป็นการอุดช่องว่างของกฎหมายในกรณีมีการร้องขอให้ดำเนินพิธีการศุลกากรหรือให้บริการใด ๆ ในทางศุลกากร

โดยมีบทบัญญัติที่สำคัญ ได้แก่ การยกเว้นการปฏิบัติตามกฎหมายทั้งหมดหรือบางส่วนกรณีมีพฤติการณ์พิเศษ (มาตรา ๖) การเรียกประกันจากผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง (มาตรา ๗) การแปลเอกสารที่จัดทำเป็นภาษาต่างประเทศให้เป็นภาษาไทย (มาตรา ๘) การร้องขอให้ดำเนินพิธีการศุลกากรหรือให้บริการใด ๆ ในทางศุลกากร (มาตรา ๙) การขอสำเนาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร (มาตรา ๑๐) การดำเนินการทางศุลกากรในรูปของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ (มาตรา ๑๑) เป็นต้น

หมวด ๒ การจัดเก็บอากร (มาตรา ๑๓ - มาตรา ๔๙)

คำว่า “อากร” หมายถึง อากรศุลกากรที่จัดเก็บกับของที่นำเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติศุลกากรและพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๓๐ รวมถึงที่กฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอากรศุลกากรด้วย

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การนำของเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรให้เรียกเก็บอากรจากผู้นำเข้าหรือผู้ส่งของออก ซึ่งความรับผิดชอบในอันจะต้องเสียอากรสำหรับของที่นำเข้าหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรเกิดขึ้นในเวลาที่น่าเข้าสำเร็จหรือส่งออกสำเร็จ ตามกฎหมาย โดยผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีหน้าที่เสียอากรเมื่อได้ยื่นใบขนสินค้าต่อพนักงานศุลกากร และพนักงานศุลกากรได้รับและออกเลขที่ใบขนสินค้าแล้ว (มาตรา ๑๓)

กฎหมายได้กำหนดรายละเอียดวิธีการคำนวณอากร (มาตรา ๑๔ - มาตรา ๑๗) การประเมินอากรกรณีผู้มีหน้าที่เสียอากรไม่เสียอากรหรือเสียอากรไม่ครบถ้วน (มาตรา ๑๘) การกำหนดเงินเพิ่มและเบี้ยปรับ (มาตรา ๒๒) การกักของ และการยึดอายัด หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินของผู้ต้องรับผิดชอบเสียอากร เพื่อบังคับค่าอากรที่ค้างชำระ (มาตรา ๒๓ - มาตรา ๒๔) รวมถึงการคืนอากร (มาตรา ๒๕ - มาตรา ๓๑) ทั้งนี้ ผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกมีสิทธิอุทธรณ์การประเมินอากรต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ (มาตรา ๓๗)

หมวด ๓ การนำของเข้าและการส่งของออก (มาตรา ๕๐ - มาตรา ๑๐๑)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าและส่งออก เช่น เวลาที่ถือว่าการนำของเข้าหรือส่งออกเป็นอันสำเร็จ การปฏิบัติของผู้นำของเข้าหรือผู้ส่งของออกเพื่อนำของออกไปจากอารักขาของศุลกากรหรือส่งของออกไปนอกราชอาณาจักร การยื่นใบขนสินค้า การปฏิบัติในกรณีที่พนักงานศุลกากรเห็นว่ามีปัญหาเกี่ยวกับจำนวนเงินค่าอากรสำหรับของที่กำลังผ่านพิธีการศุลกากร การปฏิบัติในการบรรจุ การขนถ่ายหรือการดำเนินการใด ๆ กับของที่นำเข้าหรือของที่จะส่งออก ข้อกำหนดเกี่ยวกับหีบห่อหรือภาชนะบรรจุของที่นำเข้าหรือของส่งออก การนำของเข้าหรือส่งออกทางไปรษณีย์ การเก็บรักษาบัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับของที่กำลังผ่านหรือได้ผ่านพิธีการศุลกากร เป็นต้น (มาตรา ๕๐ - มาตรา ๖๓)

กฎหมายได้กำหนดรายละเอียดในส่วนของการนำของเข้าและการส่งของออกทางทะเล (มาตรา ๖๔ - มาตรา ๘๕) การนำของเข้าและการส่งของออกทางบก (มาตรา ๘๖ - มาตรา ๙๑) การนำของเข้าและการส่งของออกทางอากาศ (มาตรา ๙๒ - มาตรา ๙๘) การเป็นตัวแทนของผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ผู้นำของผ่านแดน ผู้ขอถ่ายลำ หรือตัวแทนของผู้ควบคุมยานพาหนะ ตามพระราชบัญญัติศุลกากร (มาตรา ๙๙ - มาตรา ๑๐๑)

หมวด ๔ การผ่านแดน การถ่ายลำ และของตกค้าง (มาตรา ๑๐๒ - มาตรา ๑๑๐)

การนำของเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำไม่ถือว่าเป็นการนำของเข้าหรือส่งออก จึงได้มีการบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะแยกต่างหากจากบทบัญญัติเกี่ยวกับการนำของเข้าและส่งออก โดยของเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำต้องยื่นใบขนสินค้าตามแบบ และปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด ซึ่งหากได้ดำเนินการโดยถูกต้องครบถ้วนและได้นำของออกไปนอกราชอาณาจักรภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่นำของเข้ามาในราชอาณาจักร ของนั้นจะไม่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบที่ต้องเสียอากร หรือหากผู้นำของเข้ามาเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำประสงค์จะเปลี่ยนจากการผ่านแดนหรือการถ่ายลำเป็นการนำของเข้าก็สามารถขอเปลี่ยนการผ่านพิธีการศุลกากรเป็นการนำของเข้าภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่นำของเข้ามาในราชอาณาจักร

ในกรณีที่ผู้นำของเข้าเพื่อการผ่านแดนหรือการถ่ายลำไม่นำของออกไปนอกราชอาณาจักรภายในกำหนดระยะเวลาหรือขอเปลี่ยนการผ่านพิธีการเป็นการนำของเข้าแต่ไม่เสียอากรหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากรภายในระยะเวลาดังกล่าว กฎหมายกำหนดให้ของนั้นตกเป็นของแผ่นดิน (มาตรา ๑๐๒ - มาตรา ๑๐๖)

นอกจากนี้ กฎหมายยังได้กำหนดลักษณะและการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับของตกค้างไว้ในหมวดนี้ด้วย (มาตรา ๑๐๗ - มาตรา ๑๑๐)

หมวด ๕ คลังสินค้าทัณฑ์บน โรงพักสินค้า ที่มั่นคง และท่าเรือรับอนุญาต (มาตรา ๑๑๑ - มาตรา ๑๓๕)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตจัดตั้ง การดำเนินการ การเลิกดำเนินการ การพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต คลังสินค้าทัณฑ์บน โรงพักสินค้า ที่มั่นคง และท่าเรือรับอนุญาต

การจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน โรงพักสินค้า ที่มั่นคง และท่าเรือรับอนุญาต ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีและเป็นการดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

(๑) คลังสินค้าทัณฑ์บน ให้ดำเนินการเพื่อการเก็บของในคลังสินค้าทัณฑ์บน การแสดงและขายของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บน หรือการผลิต ผสม ประกอบ บรรจุ หรือดำเนินการด้วยวิธีอื่นใดกับของที่เก็บในคลังสินค้าทัณฑ์บน

(๒) โรงพักสินค้าหรือที่มั่นคง ให้ดำเนินการเพื่อเป็นสถานที่สำหรับตรวจ เก็บ หรือตรวจปล่อยของนำเข้าหรือของส่งออกที่ยังมิได้เสียอากร

(๓) ท่าเรือรับอนุญาต ให้ดำเนินการเพื่อนำของเข้ามาในหรือส่งของออกไปนอกราชอาณาจักร การผ่านแดน หรือการถ่ายลำ

ทั้งนี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๖ เขตปลอดอากร (มาตรา ๑๓๖ - มาตรา ๑๕๖)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตจัดตั้งเขตปลอดอากร การขออนุญาตประกอบกิจการในเขตปลอดอากร สิทธิประโยชน์ในเขตปลอดอากร การเลิกดำเนินการ เขตปลอดอากรและการเลิกประกอบกิจการในเขตปลอดอากร

เขตปลอดอากรกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ทางอากรศุลกากรในการประกอบอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือกิจการอื่นที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้ ของที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากร ให้ได้รับยกเว้นหรือคืนอากรตามที่กฎหมายบัญญัติ

การจัดตั้งเขตปลอดอากรและการประกอบกิจการในเขตปลอดอากรต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดี ทั้งนี้ ผู้ได้รับใบอนุญาตมีหน้าที่ต้องชำระค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงและไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๗ พนักงานศุลกากร (มาตรา ๑๕๗ - มาตรา ๑๗๔)

คำว่า “พนักงานศุลกากร” หมายถึง บุคคลซึ่งรับราชการในกรมศุลกากรและได้รับการแต่งตั้งจากอธิบดีให้ปฏิบัติหน้าที่ของตนตามปกติหรือให้ปฏิบัติหน้าที่เฉพาะการ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ทหารเรือ นายอำเภอ หรือปลัดอำเภอ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นพิเศษจากอธิบดีให้กระทำการแทนกรมศุลกากร หรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐอื่นซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้กระทำการเป็นพนักงานศุลกากร

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานศุลกากรในการป้องกันและปราบปรามการกระทำผิด เช่น ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติศุลกากรและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการเข้าไปใน

สถานประกอบการเพื่อตรวจสอบ หรือจับกุมผู้กระทำความผิดเมื่อปรากฏว่ามีการกระทำความผิดซึ่งหน้า รวมถึงการยึดหรืออายัดบัญชี เอกสาร หลักฐาน ข้อมูล หรือสิ่งของที่อาจใช้ในการพิสูจน์ความผิด (มาตรา ๑๕๗) พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการตรวจของที่กำลังผ่านพิธีการศุลกากรหรืออยู่ในอำนาจกำกับตรวจตราของศุลกากรและเอาตัวอย่างของไปเพื่อตรวจสอบ (มาตรา ๑๕๘) พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการสั่งให้หยุดยานพาหนะเพื่อตรวจสอบกรณีมีเหตุอันควรสงสัย (มาตรา ๑๖๐) พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการตรวจค้นหีบห่อของผู้โดยสารที่เดินทางเข้ามาในหรือออกไปจากราชอาณาจักร (มาตรา ๑๖๑) พนักงานศุลกากรมีอำนาจในการเข้าไปตรวจของ ณ สถานประกอบการ สถานที่อื่นที่เกี่ยวข้อง หรือยานพาหนะ ตามที่ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องร้องขอ (มาตรา ๑๖๒) รวมทั้ง พนักงานศุลกากร พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ มีอำนาจในการยึดหรืออายัดของอันพึงต้องริบหรือเป็นที่สงสัยว่าจะพึงต้องริบตามพระราชบัญญัติศุลกากร (มาตรา ๑๖๗)

หมวด ๘ อำนาจทางศุลกากรในพื้นที่เฉพาะ (มาตรา ๑๗๕ - มาตรา ๒๐๑)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของกับอำนาจทางศุลกากรในพื้นที่เฉพาะ ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่ซึ่งกฎหมายกำหนด ดังต่อไปนี้

(๑) เขตควบคุมศุลกากร เป็นพื้นที่ซึ่งกำหนดขึ้นโดยการตราเป็นพระราชกฤษฎีกา เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับศุลกากร ทั้งนี้ เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าว อาจเสี่ยงต่อการกระทำความผิดได้โดยง่าย เช่น การลักลอบนำสินค้าเข้าหรือออก หรือการหลีกเลี่ยงข้อห้าม ขัดจำกัด เป็นต้น

ภายในเขตควบคุมศุลกากร เมื่อมีเหตุผลอันสมควรพนักงานศุลกากรมีอำนาจตรวจหรือค้น โรงเรือน สถานที่ ยานพาหนะ หรือบุคคลใด ๆ ไม่ว่าในเวลากลางวันหรือกลางคืนโดยไม่ต้องมีหมายค้น และในกรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลที่ถูกตรวจหรือค้นดังกล่าว ได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือ กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร และบุคคลนั้นไม่สามารถแสดงเหตุผลอันสมควรได้ พนักงานศุลกากร มีอำนาจจับกุมบุคคลนั้นโดยไม่ต้องมีหมายจับเพื่อส่งพนักงานสอบสวนดำเนินการต่อไป (มาตรา ๑๗๕ - มาตรา ๑๗๗)

(๒) พื้นที่ควบคุมร่วมกัน หมายถึง พื้นที่ที่กำหนดให้เป็นพื้นที่ควบคุมร่วมกันตามกฎหมายว่า ด้วยการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน ซึ่งออกตามความตกลงระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาล ต่างประเทศเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกในการขนส่งข้ามพรมแดน

พื้นที่ควบคุมร่วมกันเป็นพื้นที่ซึ่งพนักงานศุลกากรของรัฐบาลไทยและเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล ประเทศภาคีตามความตกลงมาปฏิบัติหน้าที่ด้วยกัน ทั้งนี้ การปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานศุลกากรในพื้นที่ ควบคุมร่วมกันนอกราชอาณาจักรให้ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ในราชอาณาจักร (มาตรา ๑๗๘ - มาตรา ๑๘๓)

(๓) การค้าชายฝั่ง หมายถึง การขนส่งของทางทะเลจากท่าหนึ่งในราชอาณาจักรไปยังอีกท่า หนึ่งนอกราชอาณาจักร เพื่อรับค่าตอบแทนในการขนส่งของ รวมทั้งการซื้อขายของที่ขนมานั้น

อธิบดีกรมศุลกากรมีอำนาจในการกำหนดรูปแบบและลักษณะที่ถือว่าเป็นการค้าชายฝั่ง นายเรือมีหน้าที่ทำบัญชีสินค้าแสดงรายละเอียดแห่งของในเรือยื่นต่อพนักงานศุลกากร ก่อนเรือที่ทำการค้าชายฝั่ง จะออกจากท่า (มาตรา ๑๘๔ - มาตรา ๑๘๗)

(๔) เขตต่อเนื่อง หมายถึง บริเวณที่อยู่ถัดไปจากทะเลอาณาเขต มีความกว้างไม่เกิน ๒๔ ไมล์ ทะเลวัดจากเส้นฐานที่ใช้วัดความกว้างของทะเลอาณาเขต ในเขตต่อเนื่องรัฐชายฝั่งมีอำนาจในการกำหนด

มาตรการที่จำเป็นเพื่อป้องกันและลดโทษการละเมิดกฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการศุลกากร การคลัง การเข้าเมือง และการสาธารณสุข (ตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ. ๑๙๘๒)

กฎหมายกำหนดให้เรือทุกลำที่เข้ามาหรือหยุดลอยลำหรือจอดเรือในเขตต่อเนื่อง ต้องตอบคำถามของพนักงานศุลกากรเกี่ยวกับเรือ คนประจำเรือ คนโดยสาร การเดินทาง ลักษณะแห่งของในเรือ และสิ่งนำมาในเรือ และต้องปฏิบัติตามคำสั่งอันสมควรของพนักงานศุลกากร โดยให้นำบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำของเข้าและส่งออก ตามมาตรา ๖๖ และ มาตรา ๖๗ บทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจของพนักงานศุลกากร ตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๐ มาตรา ๑๖๔ มาตรา ๑๖๕ มาตรา ๑๖๙ และ มาตรา ๑๗๐ บทกำหนดโทษที่เกี่ยวกับบทบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งบทกำหนดโทษ ตามมาตรา ๒๑๒ มาตรา ๒๑๗ มาตรา ๒๑๙ และ มาตรา ๒๔๑ มาใช้บังคับกับการกระทำที่เกิดขึ้นในเขตต่อเนื่องด้วย (มาตรา ๑๘๘ - มาตรา ๑๙๑)

(๕) พื้นที่พัฒนาร่วม หมายถึง พื้นที่พัฒนาร่วมตามกฎหมายว่าด้วยองค์กรร่วมไทย - มาเลเซีย กฎหมายได้กำหนดเกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายของเข้ามาในหรือส่งออกไปจากพื้นที่พัฒนาร่วม อำนาจหน้าที่ของพนักงานศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม การดำเนินการในกรณีที่มีการกระทำความผิดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากรในพื้นที่พัฒนาร่วม (มาตรา ๑๙๒ - มาตรา ๒๐๑)

หมวด ๙ บทกำหนดโทษ (มาตรา ๒๐๒ ถึง มาตรา ๒๕๗)

ความในหมวดนี้เป็นบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากรและโทษสำหรับความผิดดังกล่าว หลักเกณฑ์การประเมินราคาของเพื่อกำหนดค่าปรับ รวมถึงการจ่ายเงินสินบนและรางวัล

บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ถ้าผู้กระทำความผิดยินยอมใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เว้นแต่ ความผิดที่อยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ทั้งนี้ ความผิดที่อยู่ในอำนาจเปรียบเทียบของคณะกรรมการเปรียบเทียบ หากผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามค่าเปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการเปรียบเทียบกำหนดแล้ว ก็ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเช่นกัน

บทเฉพาะกาล (มาตรา ๒๕๘ ถึง มาตรา ๒๖๒)

ความในส่วนนี้เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดให้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ในบางเรื่องยังคงมีผลใช้บังคับ เช่น

(๑) ให้คลังสินค้าทัณฑ์บน ที่มั่นคง และเขตปลอดอากร ที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และดำเนินการอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นคลังสินค้าทัณฑ์บน ที่มั่นคง และเขตปลอดอากร ตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) ให้ทำเนียบท่าเรือที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และดำเนินการอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นท่าเรือรับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ให้คลังสินค้าและโรงพักสินค้าที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และดำเนินการอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นโรงพักสินค้าตามพระราชบัญญัตินี้

โดยให้ผู้ดำเนินการจัดตั้งคลังสินค้าทัณฑ์บน คลังสินค้า โรงพักสินค้า ที่มั่นคง ทำเนียบท่าเรือ และเขตปลอดอากร รวมทั้งผู้ประกอบการในเขตปลอดอากร ยังคงดำเนินการต่อไปได้ แต่ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเสียค่าธรรมเนียมตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี

(๔) ไม่นำบทบัญญัติเกี่ยวกับระยะเวลาในการนำของผ่านแดนหรือของถ่ายลำออกไปนอกราชอาณาจักร ตามมาตรา ๑๐๒ วรรค ๒ และมาตรา ๑๐๓ มาใช้บังคับกับกรณีที่มีความตกลงระหว่างประเทศที่มีผลผูกพันไว้แล้ว เป็นต้น

หมายเหตุ - คำอธิบายนี้จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ในการเข้าใจสาระสำคัญของกฎหมายเท่านั้น ส่วนการจะปฏิบัติตามกฎหมายให้เป็นไปอย่างถูกต้องนั้น ประชาชนจะต้องศึกษา ทำความเข้าใจ ตรวจสอบ และยึดถือตัวบทกฎหมายเป็นหลัก